

[Bernhard Baunsgaard]

ve oversat til, er, at Dansk Flygtningehjælp har vetoret med hensyn til, om visse mennesker, der ansøger om asyl i Danmark, for fremtiden ingen retsgaranti skal have.

Jeg behøver vel ikke efter dette at sige, at det er umuligt for det radikale venstre at medvirke til dette lovforslag. Vi beklager meget stærkt, at socialdemokratiet med lukkede øjne er gået ind for dette forslag. Jeg håber stadig væk, at man i udvalget vil se på de andre udveje, som hr. Gammeltoft-Hansen har peget på, og jeg begriber ikke hr. Bjørn Elmquists ord om, at retsgarantien stadig væk er bevaret. Den er afskaffet for visse asylansøgere, og det er det, det drejer sig om i dag.

Birgith Mogensen (CD):

Naturligvis skal Danmark fortsat modtage en FN-kvota og spontanflygtninge, som personligt er politisk eller religiøst forfulgt i deres hjemland, derom ingen tvivl. At disse ulykkelige mennesker skal behandles godt, er også selvfølgelig, men denne humanitære indstilling er i fare, fordi vi med 1983-udlændingeloven har virket for inviterende i forhold til andre landes lovgivning på dette alvorlige område. Beviset er, at mens vi i 1983 i alt modtog 332 flygtninge, steg antallet kraftigt i 1984, og de seneste måneder i år har vi modtaget ca. 65 pct. flere end de to næststørste flygtningelande, nemlig Sverige og Vesttyskland. Det samlede antal modtagelser vil i hele 1985 højst sandsynligt passere 10.000 personer for Danmarks vedkommende.

Denne eksplosive udvikling kan ikke fortsætte. Vi må erkende, at vor kapacitet på alle områder heller ikke vil kunne magte, at flygtningetilstrømningen måske endda i fremtiden accelererer, hvis vi da ikke foretager noget effektivt og fornuftigt på hele flygtningeproblematikkens område.

Derfor er CD tilfreds med justitsministerens forslag til lov om ændring af udlændingeloven, og jeg siger tak til socialdemokratiet, fordi dette parti også kan se nødvendigheden af en lovændring. Der er ingen grund til, at jeg begynder at sætte nogle små spørgsmålstegn med hensyn til, hvordan de nye regler vil virke. Det må fremtidig praksis fortælle os noget om.

Forlods har CD tiltro til, at lovændringerne vil virke efter hensigten. Derfor tilslutter CD sig lovforslaget, men undlader ikke at pege på, at småjusteringer måske senere vil vise sig nødvendige, f.eks. hvis Norden, EF og Europarådet ikke kan blive enige om en rimelig og retfærdig fordeling af flygtningene.

Som sagt: CD tilslutter sig lovforslag nr. L 68.

Lenger (VS):

Jeg vil gerne starte med at sige til lykke til fremskridtspartiet og til direktoratet for udlændinge, der henholdsvis politisk og administrativt nu er nået frem til det resultat, som vi har i dag, og har påvirket flygtningepolitikken i den grad, at socialdemokratiet har fået kolde tæer eller måske rettere usikre ben ude i kommunalbestyrelserne.

Fremskridtspartiets rolle er velkendt; den vil jeg springe over. Mere interessant er det at se på, hvordan direktoratet, lige siden det blev til direktorat, med få, men velanbragte og elegante midler har formået at føre sin egen flygtningepolitik – med det resultat, at flygtningenævnet er sat ud af spillet og sagførernes rolle besværliggjort.

Det er elegant af direktoratet, at man laver summariske sagsbehandlinger, så stribevis af sager ankes til flygtningenævnet. Det er elegant at fremsende sager, der er så dårligt oplyst, at behandlingen af den enkelte sag tager umådelig lang tid i flygtningenævnet, fordi asylansøgeren skal forklare hele sin sag. Det sikre resultat er, at flygtningenævnets arbejde bryder sammen, og muligvis er der en sidegevinst, fordi asylansøgeren altid vil tage sig utroværdig ud, når han ændrer sin forklaring, ikke nødvendigvis i forhold til, hvad han oprindeligt har sagt, men i forhold til det, som man har skrevet ned.

Det er genialt i den grad at sidde tidligere afgørelser i flygtningenævnet overhørig og give afslag på de samme sager på det samme grundlag igen og igen – med flere ankesager og en stadig længere ventetid til følge. Det er også genialt at lægge hindringer i vejen for asylansøgernes sagførere, så de skal rykke i månedsvis bare for at få deres klienters sagsakter.

Resultatet er selvfølgelig, at sagføreren ofte ikke har set sin klient før behandlingen i